

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gavdendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. I. Qvi indiuiduo & singulari suo statu contentus est, etiam operibus quae
ab illo statu expectantur, sit contentus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

inde modum exhibitori, quo gaudere possimus etiam cum dolemus. Denique non eum voluntati Diuinæ illico se opponere, qui suo statu contentus cum est, mala tamen quæ intercurreunt, à se conatur amoliri, aut statum etiam cum feliciori permutare.

S. I.

Qui individuo & peculiari suo statu contentus est, etiam operibus quæ ab illo statu expectantur, sit contentus.

Hoc rectè si perceperitis, eum qui vobis obtigit statum, tum communem tum etiam peculiarem, conuenientissimum vobis esse, neque meliorem eligi potuisse: & rursus, si ita sitis comparati animò, eum ut cum aliò ullò nolitis commutatum; facile tum quidem, id persuasero, ut ijs etiam acquiescatis quæ à vestro statu expectantur, admodum securi, aliorum quid ferat conditio.

Exponitur
rursus
quid sit sta-
tus comu-
nis, & sta-
tus cuique
individui

Communem statum, prout cœpi dicere, eum intelligo, quem cum pluribus habemus; puta quod homines simus, mares aut feminæ, matrimonio iuncti aut cælibes, Ecclesiastico adscripti ordini aut profano, mercatores aut opifices: rursus nobiles aut ignobiles, venusto aut inuenusto vultu, corpore sano aut ægro. Omnes inquam hi status aut positiones, communes multis sunt: neque enim si homo es, solus es homo; neque si mercator, etiam solus es; quod quidem de reliquis idem esto iudicium. At verò status tibi *peculiaris* & à te *individui*, nihil est aliud à teipso in omnibus quæ te ambiunt circumstantijs constituto & considerato. Hoc igitur corpus quod circumferimus, hæc dotes animi, hæc valetudo, hæc indoles, hæc vultus effigies, hi amici, parentes hi, hæc dignitas aut munus, matrimonium hoc, hæc fama, hæc ætas; omnes inquam hæc aliæque circumstantiæ & profectas, tuum tibi, mihi que meum peculiarem constituunt statum; & ita quidem, ut nemo ullus in totâ vniuersitatis serie, tuo meo que statu vniquam aut gaudius fuerit, aut porro deinceps sit gaudisurus. Alius licet matrimonio ut tu iunctus sit, tamen uxori iunctus est non tuæ: tu verò cum tuâ coniuge, matrimo-

sbai

nij

nij statum, qui vobis sit indiuiduus, constituitis. Quamuis alius Religioso statui prout tu sit implexus, tamen nec eos habet Præfectos quos tu, nec tua sed sua concepit vota, neque tentationibus mentisque ariditate, quâ tu, vrgetur, licet forte miserijs suis non careat. Denique mercatorem licet alter agat prout tu, tamen non easdem merces distrahit, aut non tantas, aut non tanto prouentu; non eas quas tu ædes incolit, nec illâ fruitur valetudine, nec illo est corpore, nec eâ quâ tu est indole; denique non est alter ego, neque alter tu. omnes enim ille prostrates simul coniunctæ, te faciunt quod tu es, siue, quod idem est, constituunt statum tuum.

3. Iam verò id assero, vt semper peccato tranquilloque sis animo, non id sufficere, tantum vt iudices, statum tibi cum cæteris *communem* maximè conducere; nisi id penitus quoque persuasum habeas, *peculiarem* tibi statum ita competere, vt nullus omnino sit, quem præ illo tibi, vt benè sit, ratione possis eligere. Et hoc quidem Tractatu decimo iam peregrinamus! Hinc verò id confecimus Tractatu vndecimo, vnumquemque euentis præteritis quæ se concernunt, puta parentibus, natalibus, educationi debere acquiescere; vt quæ adminicula fuerint, quibus ad statum tibi tam conuenientem deducere. Rursum id liquidò deinde ostensum est, dotibus omnibus tum corporis, tum animi, item fortunæ reciprocationibus contentum viuere debere te; cum hæc ipsa sint instrumenta, quibus & tibi Deus statum conferuat, & te in statu tibi tam conueniente continet. Denique de conditionis tuæ incrementis sollicitum esse neutiquam debere te, cum exactissime *in pondere & mensura* res tuæ statui, & status rebus tuis fuerint appensa, & verò etiam exæquata.

4. An aliquid vltra requiritur, inquires, quietus vt sim? Planè. Quid quæso? illud sanè *primo* vt penitus tibi placeat, ea agere quæ a statu tuo tum *communi*, tum etiam *peculiari*, iure exiguntur & merito expectantur. Deinde, vt non te terreant ea quæ statum illum, siue *communem* siue *peculiarem*, necessariò consequuntur. Magni sanè ponderis sunt hæc documenta, quæ toto quidem libri decursu sparsim attruli, iam verò clariùs sunt exponenda; & ostendendum quò pacto, ex iam sapius posito fundamento, dilucide consequantur.

5. Mira sanè res est, & verò etiam non toleranda; tam solliciti passim

Cui plures
status, non
displeant
status ope-
ra.

Vni enim
sine altero
non potest
subsistere.

passim quod sint homines, ut alia semper atque alia, opera exerceant, quam quæ debent aut etiam possunt licite; Deinde ijs se magnum Deo præstituros obsequium, gratissimamque rem facturos se quod autument: ac propterea nisi his applicare finantur animum, quod se perturbent mirisque mentem excrucient modis: & tamen persuadere nihilominus mihi quod velint, suo statu contentos esse se, nec aliud velle esse quam quod sunt. Mirasane est hæc duarum rerum, ita inter se dissidentium combinatio, velle esse quod es, & nolle agere id quod es. Quis faber ferrarius mihi imponet, nihil se malle esse quam fabrum, quem totos dies obmurmurantem audio, querentemque iam de carbonum fuligine, quod ea oculis officiat; iam de incudis sonoro nimium strepitu, quod is offendat aures; iam de mallei pondere, quod manus prægrauet: penicillos certe leuioris esse molis, acufque sartoris digitis esse percommodas: nullius ea operæ aut laboris esse instrumenta, præ omni illo limarum stridulo apparatu. Cur sanè mihi non datur, inquit, aut acum stringere, aut pictoris penicillo armare manus? & verò cur pelle carbonibus ipsis inriore pectus præcingor ego, cum sartoires illos, illos molliculos leui zonulâ accinctos decursare video. quamque sub axillam quandoque conijciant, non sine lepore & commodo? quid, quod puluino incumbant molli, cum ego penes focum sto, follesque nec minus animam miserè traho, carbonibus ut dem vitam, quam mihi laborando subtraho?

At at amice, nonne id mihi dixeras fabri conditione contentum te? dixeram inquis. Itaque sanè acquiescere profus debes operæ quæ à fabro exigitur. Hanc verò ut exhibeas, certe necesse est ut placeant, quæ ad artem ex arte exercendam requiruntur instrumenta: nisi fortè Archimedes nouus sis, & ars tibi noua comperta recenter sit, quæ detur acu ferrum cudere, & malleo consarcite vestes. Hoc si non possis, certe aut fabrillem exercere desine, aut fabrilia manu necesse est ut pertractes instrumenta.

Passim

murmurat

homines de

propriis sta-

tus sui ex-

ercitiis

placere alie-

riam, non

nulli

Sic passim agimus: placet status, displicent status exercitia. Sed autem quam est ineptum, cum exercitia ipsa statui cuique ita sint propria, ut sine illis non sit status? Conquereris tu passim, nimium te munere quod geris distineri, opificinam liberorumque educandorum curam dies penè totos absumere: ijs vterogestant.

gestandis lactandisque, magnam se vitæ valetudinisque partem impendere grauidæ cum sunt, deplorant matres, vix tempus superesse quod Deo & templo dent. Alios interim videre est, inquit, qui precatorios globos manu deterunt, libellos, sanctis orationibus refertos in templo, domi verò spiritualium rerum monumenta versant assidue, vbi tota nobis in officina aut musæo transigitur ætas, nec quidquam nisi calamos, aut libram, aut vlnas, aut computuum volumina, aut iuris codices, aut inter se litigantium dissidia datur attingere aut pertractare.

8. Querelarum plena hîc sunt omnia, vt video. Homines hi, Exploatur hæc hominum importunus. acum quærunt vt fabros agant, aut penicillum vt ferrum exerceant. Verùm id mihi dicite, vos qui tantopere conquerimini. Quis, inquam vos detinet? agite sanè, coronam precatoriam in manus sumite, per me quidem licet, eamque præ foribus ad tabernam officinamue vestram confidentes, religiose peruoluite, & cum quis ad coëmendum merces mercator accesserit, illico *Aue Maria* cum Angelo intonate, eique dicite vt porro expectet, donec coronam perfolueritis. Rursus cum infantulus fame pressus vbera prensauerit, manu puerum excutite, ne animum horis legendis intentum inturbet. Tibi verò cum in publico senatu: genda erit pupilli causa, non à te elaboratas chartas, sed pi'ssimum Thomæ à Kempis libellum sub axillâ defer, eiusque sententias in medium profer, vbi afferendæ sunt Pandectæ, & laudandus Codex. Hoc certè non erit tibi admodum difficile.

9. Ridiculum id esse dices, & prope insanum. Fateor id ego tecum, verùm non insanum minus conqueri, agere te non posse quæ alter agit: id enim penitus tibi inculcatum sit, nullâ prorsus ratione, aliena obsequia à te requiri, sed solum tua; hoc est quæ status tuus fert, nec viri actiones à feminâ, nec profanas ab Ecclesiastico, nec iuueniles à sene, nec benevolentis ab ægro exigî. Quisque quod suum est, id agat sedulo, & Deo factum est satis. cum orandum est, ora; cum laborandum, operi insta; eleemosinæ cum dandæ, liberali id fac animo; cum procuranda familia, id age; cum lactandi infantes, præbe vbera, denique ea age quæ tempus, quæ necessitas, quæ obedientia, quæ res fert, & tuas tunc partes sanctè expleueris.

10. Si Deo ea opera sufficiant placeantque, cur tibi displicent, Sanè quæ à te exiguntur opera nec

*placēt Deo,
non tanto-
pere aliena.*

nec sufficiunt? At verò inquis, nescio ego an Deo placeant. Ego verò id penitus scio, & constanter affirmo: illudque sic conficio. Certum enim mihi est, hunc mihi à Deo statum assignatum esse, & verò etiam comparatum. Certus itaque sum, hæc, quæ status fert, opera à Deo requiri, sine quibus esse non possum, esse me quod voluit Deus. Neque minùs id mihi est credibile, quàm ex mente Dei esse, solem radios vndique diffundere, orbi ut præluceat, & ignem proxima quæque adurere: hoc enim eorum status fert & natura.

*Imo ea de-
bent place-
re Deo, &
de iis tan-
tùm ratio-
nem poterit
exigere.*

Et ut rem hanc promoueam, aio Deum illis actionibus non tantùm acquiescere, sed & debere acquiescere. Quis enim pater filium suum fabrili addiscendæ arti addicit, & ab eo malleis innutruto, egregiam sibi imaginem depingi sanus postulet? an non is fabrili operâ, quam præstat filius, meritò debet esse contentus? aliud enim si postulabas, cur aliò studia filij auerteras? In eo me statu Deus iam constituit, populi verba ut faciam, quo igitur iure expetet ut iam operi impendam manus? Laborare verò manibus te vult Deus, domui tuæ ut prospicias; infantibus vbera te vult porrigere; ægrotare verò te; his cum interes, quid quæso requirere iure queat, ab eo quem suo impediuit ipsemet obsequio? Certè si vel ipso iudicij extremo die, aliud à vobis petat, aliud respondendum non est, quàm vestra vos opera exhibuisse, neque aliud exiget; quin imò *reddet unicuique secundùm opera eius*. Animaduertite quæso diligenter: secundùm opera sua reddet unicuique, non secundùm aliena. Aliena itaque ne curate, agant ea quibus id incumbit oneris. Vestra præstate, vestra exhibete, & reddet secundùm opera vestra. Et ille procul omni dubio gratiora Deo præstabit obsequia, gratior futurus & sanctior, non qui aliena bene, sed qui sua fecerit vel mediocriter; gratissimus verò qui hæc præstiterit quàm potest optimè.

II.

Matt. 16.

S. II.